

14

A MAGYAR NÉPKÖZTÁRSASÁG

BELÜGYMINISZTERÉNEK

13—9/1953. számú

PARANCSA

Budapest, 1953. évi április hó 2.-án.

**Rendőrök, Légoltalmi őrök, Tűzoltók, Büntetésvégrehajtási őrök, Tiszthelyettesek,
Tisztek, Parancsnokok, Politikai munkások! Elvtársak!**

Hazánk felszabadulásának nyolcadik évfordulóját ünnepeljük. Nyolc esztendeje, hogy a nagy Sztálin nevelte dicső Szovjet Hadsereg a fasiszta megszállók utolsó katonáját is kiűzte Magyarország területéről.

Négyévszázados idegen elnyomás és a magyar uralkodó osztályok ezeréves zsarnoksága alól szabadult fel népünk. Április 4-e legnagyobb nemzeti ünnepünk. Ezen a napon népünk évszázados álma valósult meg: Szovjet harcosok hozták el népünknek a szabadságot. Április 4-e a magyar nép történelmének fényes jövőjét nyitotta meg.

Pártunk vezetésével, a Szovjetunió állandó segítségével a magyar dolgozó nép élni tudott a szabadsággal.

A fegyveres testületek tagjainak április 4-e a legszentebb ünnep. A hős Szovjet Hadsereg által meghozott szabadság adta a dolgozó nép fiai kezébe a fegyvert. Április 4-e az addig elnyomott, kizsákmányolt munkásosztály és vele szövetséges dolgozó parasztság kezébe adta a proletárhatalom megteremtésének és megvédésének dicső történelmi feladatát.

A fegyveres testületek tagjainak méltóknak kell lennie ehhez a megtisztelő feladathoz. Úgy kell szeretni hazánkat, népünket, ahogyan azt megtanultuk felszabadítónktól, a dicső szovjet néptől. Legyünk elszántak a szabadság megvédésére, minden áldozatra, ahogyan arra a szovjet hősök a legdrágábbal, vérük hullatásával példát mutattak nekünk.

Felszabadulásunk nyolcadik évfordulóján felszabadítónk, oltalmazónk, drága édesapánk a nagy Sztálin már nincs közöttünk. Hálánkat és szeretetünket elvesztése felett érzett fájdalmunk még magasabbra lobbantja.

Az imperialista fenevadak és csatlósai abban reménykednek, hogy Sztálin elvtárs halála meggyöngíti sorainkat. Mint ragadozók leselkednek a kedvező alkalomra, hogy rabló uralmukat kiterjesszék, hogy a népek kivívott szabadságát sárba tapossák, hogy a mi szabad népünket ismét szolgásgorba döntsék.

De az imperialisták tévednek, mert Sztálin elvtárs halála feletti fájdalmunk, még jobban megacélozza szívünket. Sorainkat szorosabbra zárva harcolunk Néphadseregünk és Államvédelmi Hatóságunk oldalán a dicső Szovjet Fegyveres Erők példáját követve népünk szabadságának, békéjének megvédéséért.

Elvtársak!

A fegyveres területek tagjainak legszentebb kötelessége, hogy keményen megszorítsák a néptől kapott fegyvert, hogy védelmezzék mindazt, amit Április 4. hazánknak, népünknek jelent.

Minden rendőrnek, légoltalmi őrnek, tűzoltónak, büntetésvégrehajtási őrnek, tiszt-helyettesnek és tisztnek feladata, hogy a Párt, a nép, a Szovjetunió szeretetével, kemény helytállással, szüntelen éberséggel, a tanulási eredmények állandó emelésével, öntudatos vasfegyelemmel, az ellenség elleni gyűlölet fokozásával adja bizonyítékát, hogy képes élete és vére feláldozásával is megvédeni drága hazánkat.

Ápolják és erősítsék szüntelenül a dolgozó néppel való kapcsolatot, legyenek méltók minden erőnk forrására: népünk bizalmára és szeretetére!

Védjék még elszántabban, még bátrabban a dolgozó nép rendjét!

Örök dicsőség és hála hazánk felszabadításáért elesett hős szovjet harcosoknak!

Éljen a legyőzhetetlen Dicső Szovjet Hadsereg!

Éljen Lenin, Sztálin kommunizmust építő nagy Pártja!

Éljen a harcokban megedződött nagy Pártunk és mindannyiunk forrón szeretett vezére, Rákosi Mátyás elvtárs!

Örök dicsőség és hála a népek nagy tanítójának a Nagy Sztálinnak!

Jelen parancsomat az egész személyi állomány előtt 1953. évi április hó 3-án a parancsnokok olvassák fel.

GYÖRE JÓZSEF s. k.

A Magyar Népköztársaság Belügyminisztere.